

NØVN

TIL MINNIS

Karolina og Jens Poulsen

11.3.1916-20.4.2011 / 12.11.1915-14.9.2001

Nú skjótt eitt ár er liðið síðani vit mistu teg góða mamma, vilja vit á henda hátt siga tær og pápa takk fyri allar tær ríku løtur vit høvdu saman.

Mamma var fødd og upp-vaksin í Tjørnuvík, dóttur Hans Jákup og Jensinu Davidsen, tey vóru 7 systkin, 4 systrar og 3 beiggjar, 2 syst-rar andaðust í bestu árum av ringari sjúku. Hetta kom at seta síni tristu spor í fram-tíðini hjá mammu. Hon hevði Olgu mostur eftir, og vóru tær ógvuliga nær knýttar, og høvdu mangt gott telefon-prátið saman.

Tjørnuvík var sum okkara annað heim tá vit vóru børn, har var eingin vegur millum bygdin, men bert ein gøta at ganga eftir, so tað var ikki sørt vandamikið hjá børnum, men vit høvdu ein abba sum ofta kom við okkum, ella ímóti okkum, so væl gekk. Tær upplivingar vit har høvdu saman við familju, kenningum og vinum, eru fastgrógvnar í minninum, har var so hugnaligt og fjálgt, sandurin var okkara spæli-pláss, men kundi eisini vera vandamikil á vetrardegi tá brimið dundi, ein stórsligin uppliving vit altíð fara at minnast.

Mamma giftist til Hósvíkar við pápa, sum var Jens Poulsen, sonur Óla Jákup og Olevinu Poulsen, pápi var bóndi og tók við garðinum eftir Poul í Toftum, sum

var abbabeiggi okkara, abbi andaðist 52 ára gamal, pápi var tá bert 12 ár, eisini misti hann einasta bróður sum gekk burtur við Nólsoynni, bert 16 ára gamal, hetta var við til at ímynda hansara uppvøksstur og lívið framvir, pápi kom tí at vaksa upp saman við sínum 5 systurum.

Pápi, sum andaðist í 2001, var heimkærur burtur av, hevði tað best heima hjá sær sjálvum, vildi tó fegin koma at vitja, men ikki ov leingi í senn, hann var lítillátin og spakligur, hevði ikki tørv fyri matrialistiskum virðum, men hevði ein stóran ment-unarligan áhuga, sum fáður mundi kenna til.

At verða bóndi í Toftum í Hósvík var hansara fedranna arvur, og var hetta hansara lívsstarv, hann røkti hetta við lítlum og ongum hentleikum, bæði summar og vetur. Fyri okkum børn var hetta ein sonn perla av upplivingum, har hansara lutur ikki lá eftir. Forfedrarnar gloymdi hann ongantíð, teir vóru fyri honum høgt í metum.

Vit vilja tí á henda hátt minnast allar tær ríku løtur í bød og haga, tað fjálga heimið har vit búðleikaðust, so fjálgt og gott, har guðs-trúgvinn var ein partur av okkara uppaling, pápi var ein trúfastur kirkjugangari, og hetta kom eisini at seta sín dám á sunnudagslívið hjá okkum børnum, og hevur

givið okkum eina barlast í lívinum, og sum vit virðis-meta við takksemi.

Tað var nógv at taka hond um hjá mammu í einum bóndahúsi. Eingir hentleikar sum nú á døgum, so vit børn vóru altíð við í arbeiðnum á garðinum. Neytini skuldu passast, mjólkast og am-bætast, tá heystið kom og fjøllini vóru gingin, var ein fragd hjá okkum børnum, tað var ein sannur veitsludámur, sum vit minnst tað. Men tað var tungt arbeiði hjá teimum vaksnu, og ikki minst flettingin, har var einki heitt vatn, vemburnar vóru vaskaðar í ánni, og við hvørt mátti glerið fyrst brótast fyri at koma til tað isakalda vatnið, tað var ikki so hugaligt, men mamma gramdi seg ikki, hon fekk hetta arbeiði stillisliga frá hondini, vildi at alt skuldi verða so ordiligt og reint gingið frá, alt mátti fáast til haldar, onki fór til spillis.

Tíðirnar vóru trongar, men altíð hevði mamma okkurt gott til okkum børn, vit kravdu ikki so nógv, ein drekkamunn og nýbakaða kaku, so vóru vit nøgd. Tá kvøldið kom og vit løgdu, minnst vit løturnar við sanginum “Nú dagurin at enda er”.

Sum árinu gingu fór heils-an hjá mammu tíverri at bila. Tá so eisini beininu góðu eftir, var tað neyðugt at mamma fekk hjálp alt samdøgurið,

so tey seinnu árinu var hon á røktarheimi. Men altíð var hon klár í høvðinum, og visti mong tíðindi at tosa um, mamma var sera røsk at binda, á yngri árum bant hon mangt plaggið, bæði til børn og vaksin. Á ellisárum hugsaði hon eisini um ommu- og langommubørnini, og hava tey fingið mangt eitt hosuparið frá henni.

Tað var ein stór sorg fyri mammu og okkum øll, tá vit mistu Katrin, sum var okkara yngsta systir, hon andaðist fyri fyra árum síðani bert 52-ára gomul. Vit minnst eisini hana við virðing.

Nú jólini eru farin framvið og eingi hosupør frá ommu, fara tankarnir aftur til tykk-um bæði, og til tíðina sum so skjótt fer framvið.

Góða mamma og pápi, tykkara lívsskeið er endað, saknurin er stórrur, tungt er at missa, men vit hava nógv at verða takksom fyri, at vit kundu hava tykkum millum okkum so leingi, vit vita, at tað er tann eina vegin tað ber, tá aldurin byrjar at tyngja, men vit vilja varveita tey ríku minnið um tykkum bæði, sum hava verið so nógv fyri okkum og okkara.

Takk fyri lívið, tykkara kærleika og umsorgan. Harrans frið og hvíld ynskja vit tykkum báðum.

Børnini

Takk

Vit vilja hjartaliga takka øllum, sum á ymiskan hátt sýndu samkenslu og hjálpsemi, tá okkara elskaða mamma, vermamma, omma og langomma

Halda Olsen

andaðist og varð jarðað.

Familjunnar vegna
Per og Elgeir

Takk

Hjartaliga takka vit øllum, sum sýndu samkenslu, tá ið kæra mamma, vermamma, omma og langomma okkara

Maja í Túni

Toftir

fødd 17. mars 1918

deyð 2. november 2012

doyði og varð jarðað.

Takk fyri hjálp í sambandi við jarðarferðina, og takk fyri gávur til sambýlið Vesturskin. Tað gleddi okkum, at so mong møttu upp í Nebo og í Ebenezer. Eina serliga tók veita vit tykkum á Vesturskin, sum vóru so væl um mammu, tá lívssólin lækkaði.

Harrin signi tykkum øll!

Fyri tey avvarðandi

Andrias, Alma, Hanna, Kristian, Petur, Sanna, Símin og Marjun